

21 Radical

COTIDIAN INDEPENDENT • SIBIU

Anul III,
(CCIL)
Nr. 279
Vineri,
10
Ianuarie
1992
5 lei

CUGETUL ZILEI

Ceea ce are valoare reală pe lume nu e luat în seamă; și ceea ce-i luat în seamă, nu are valoare.

SCHOPENHAUER

PLEAVA

Desigur, economia de piață este o necesitate, cum tot o necesitate este și proprietatea privată. Una fără alta nu pot exista, cum nu poate exista bunăstare fără acestea amândouă. Utopia „celui mai înalt nivel de viață și cultură” din aurita orînduire socialistă s-a topit la prima rază de lumină a libertății și democrației. Dar aceste lucruri le pricepe oricare ins cu un dram de minte. Pericolul, însă, vine din altă parte. A lăsa economia de piață pe mîna „piețarilor” ar fi o crimă, așa cum crimă este a lăsa privatizarea pe seama celor care au desființat-o prin forță.

Și, în acest sens avem exemple cu duiumul: ce-i ce au crescut în puful comunismului, avînd la dispoziția personală tot ce era al cetățeanului, al poporului ne împart, acum, ceea ce a fost dintotdeauna al nostru, ne fac legi ale pămîntului deși, ei, prin ideologia lor, au fost legați de cu totul alte meleaguri. Desigur, acești indivizi n-au auzit niciodată strigătul de durere al unui mare român, cum că nimeni nu poate reînvia decît din pămîntul patriei sale.

Ce știe, în afară de îmbogățirea rapidă, un piețar care n-a produs în viața lui nimic? Ce știe un patron, făcut peste noapte, în virtutea (fără virtute) a democrației originale despre proprietate, cînd el însuși a fost proprietatea patronilor comunismului? Ambele aceste specimene au o lipsă comună: bunul simț, conștiința apartenenței lor la o colectivitate creatoare. Acești indivizi sînt, structural, imorali, pentru că toată viața au comercializat ceea ce ei n-au produs, n-au avut, n-au putut crea. Bunăoară, un nemernic care n-a știut decît să facă sluj în fața șefilor — roșii, verzi, tricolori, incolori — s-a făcut patron-șef. Democrația originală l-a ajutat, pentru că teoreticienii acesteia erau, mai ieri, practicienii democrației comuniste.

Toată această pleavă din care boabele, dacă au existat vreodată, au fost scuturate de mult, a ieșit la suprafață și se dă „valoare nouă a vremurilor noi”. Dar pute! Și trebuie spulberată. Mai ales că acum avem și mijloacele de a ne scăpa de ea.

TRAIAN SUCIU

Recensămîntul populației

În funcție de regimul politic, din punct de vedere istoric, sensul recensămîntului a fost diferit. Popoarele civilizate, și civilizatorii, nu s-au putut priva de imensul câștig pe care o administrație cinstită îl câștigă de aici. Ideea fundamentală e aceea a necesității cunoașterii societății în ansamblu și, deci, a posibilității intervenției în cunoștință de cauză pentru corectarea a ceea ce e defectuos. În plus, păstrînd proporțiile între raționalul și iraționalul ce apar în social, se pot emite prognoze și proiecte care privesc viitorul unei colectivități.

Românii, cu geniul lor administrativ și juridic și-au putut governa exemplar imperiul, folosind mijlocul recen-

sămîntului. Anul I al erei noastre, ca și începutul creștinismului sînt legate de drumul lui Iosif și al Mariei, făcut la Ierusalim pentru înregistrare. Efectele benefice ale administrației austriece, le-au „simțit” pe pielea lor cel din Ardeal și Banat unde, de asemenea, s-a folosit recensămîntul.

Românii au simțit crunt și altfel de recensămînte: cele ale lui Ceaușescu — veritabil instrument de control al poporului din partea unui regim dictatorial.

Primul recensămînt de după Revoluție trebuie să aibă alte rațiuni și de altfel, e în-
tîmpnat sub auspiciul mai

(continuare în pag. a IV-a)

Lucian FILIP

COMUNICAT

Filiala județeană Sibiu a PARTIDULUI SOCIAL DEMOCRAT TRADIȚIONAL DIN ROMÂNIA, anunță membrii și simpatizanții săi, că participă la alegerile locale alături de PARTIDUL NAȚIONAL LIBERAL și PARTIDUL ECOLOGIST ROMÂN, pe liste comune, semnul electoral fiind „SĂGEATA”.

COMITETUL DIRECTOR

Trăinicia poporului român...

Viața noastră devine din ce în ce mai grea, iar ziua de mîine e tot mai amenințătoare. În vremea asta stăpînirea își vede de treburile ei, care-s altele decît cele care ar trebui să fie: rezolvarea problemelor importante ale celor pe care-i reprezintă. Numai că domniile lor nu ne-au reprezentat nici odată pe noi, „masa”, „gloata”, „proști”. S-au reprezentat întotdeauna pe ei înșiși. Nu de mult și-a făcut apariția pe micul ecran „Pytia din

Dămăroaia”, dom’ profesor de democrație, „nașul” Brucan. Ne-a înșirat verzi și uscate, c-o fi și-o păți. Printre altele a venit cu o teorie nouă: că nu e momentul ca onor conducerea României să încerce a întreprinde demersuri pe lângă conducerea Ucrainei pentru anularea consecințelor Pactului Ribbentrop — Molotov. Deci, pentru reîntrirea în granițele firești ale patriei mame a tuturor ținuturilor străvechi românești aflate acum în posesia ucraineană: sudul Basarabiei, nordul Bucovinei și ținutul Herței. Spunea domnia sa că ucrainenii sînt prea înfierbîntați după declararea independenței și nu e bine să răscolim naționalismul lor care... bla, bla, bla. Nici în 1859 n-o fi fost momentul. Și nici în 1918 n-a fost momentul favorabil Unirii. Dar nu pentru români n-a fost momentul, ci pentru vrăjmașii unirii lor. Împărțiți în principate și ținuturi erau mai ușor de ocupat și de înrobît. În contrast cu profetul mincinos al Frotului (Brucan a fost un cinic stalinist. Atunci era momentul lor), tot la TV a apărut Mircea Druc. Ca întotdeauna fostul prim-ministru al Republicii Moldova ne-a îndemnat să luptăm pentru unirea tuturor românilor. Mi-am reamintit de scrierile din Apocalipsa lui Ioan, după care nu ne putem mîntui decît ca neamuri. Deci, lupta pentru unirea tuturor ținuturilor în care viețuiesc românii nu înseamnă doar o îndatorire patriotică, e înfiniț mai mult: vrerea Celui de Sus.

(continuare în pag. a III-a)

Ovidiu TOMULEȚIU

Campania electorală

Alegătorii

Dintre toate elementele componente ale mașinii electorale — candidați, posturi, alegători — aceștia din urmă sînt categoria cea mai numeroasă și, de fapt, ținta a campaniei primilor, iar ulterior subiecți ai executivului. Pînă de curînd, alegătorul sau cetățeanul cu drept de vot nu reprezenta decît un grăunte în triumfalistele procentaje cu care diversele județe se lăudau pe întrecute în fața conducerii centrale. Prezentat sau nu la urne, votul lui era întotdeauna „pentru”. Perpetuarea acestei stări de lucruri timp de decenii a condus — sub directă îndrumare a partidului — la o stare de analfabetism politic.

În luna mai a anului 1990, electorilor s-au confruntat (majoritatea pentru prima oară) cu posibilitatea de a alege între mai mulți candidați. Cei care în acel moment girau puterea în baza principiului de umplere a vidului, cunoșteau foarte bine starea de înăpoiere a gândirii politice a majorității, la care contribuiera ei înșiși din plin și, ca atare, au profitat de această stare. Conform experimentatului procedeu de a „băga” cite ceva prin magazine înaintea cite

(continuare în pag. a III-a)

Marius GHEORGHIU

CIVICA

ZĂPĂCEALA

MOTTO:

„Amară e viața unui popor, ce este mereu silit a-și risipi puterile”

Mihai Eminescu (Opera politică, vol. I)

„Într-o societate ce se vrea așezată pe temelii sănătoase tot omul își caută de trebile sale”. — M. Eminescu.

Realizarea acestui deziderat ar trebui să anime pe toți membrii societății și în special pe acei ce au parcurs ultimele decenii în golul sufletească și spiritual, conștienți că societatea în care au trăit nu era cea dorită, supraviețuiau însă în ea alcătundu-și carapacea și cercul restrîns în care își vărsau alea-nul.

Își aduceau contribuția în ceea ce aveau de îndeplinit, ferindu-se să „calce pe coadă” pe careva, suportînd la o adică, uneori, reacția celor ce erau îndrituiți să asigure „bunul mers” al orînduirii, nu fără a fi jignită în măsură mai mare sau mai mică personalitatea celor în cauză.

Dar, după cum am mai scris, parcă este un făcut: spectrul „spiritului fatal” a reapărut și în zilele noastre prin jigniri singurătice sau colective ceea ce face ca: „întreaga societate să fie cuprinsă de o nedu-

(continuare în pag. a III-a)

Liviu LALU

O voce a unui pensionar

„Ce ai cu mine «măi dragă» Stolojan? Că altfel nu pot să-ți spun. Doman nu ești, tovarășe ești. Pentru că eu am răbdare de foame 40 de ani să fiu acum prim-ministru. Acum în loc să mă stimezi, mă omori cu zile? Ce salariu ai? O fi ca pensia mea, de 6000 lei? Cumperi salami cu 800 lei/kg? Carne cu 600 lei/kg? Eu munceam desuț, dezbrăcat, în timp ce tu îți făceai studiile și acum vii să scapi de mine prin foame? Ți-e mai ușor dacă aș declara greva foamei.

Vin pensionari ca și mine, din alte țări, cu mașini și haine luxuase. Eu stau și mă uit la el și mă gândesc, mă întreb: oare tot Stolojan îl cheamă pe primul lor ministru?

tru? De ce țara noastră nu mai are nevoie acum de bătrâni nu mai în Parlament sau în Senat? Poate că ei nu sînt așa de pretențioși ca noi, pensionarii de rînd! Vreți cumva să intrați în Europa fără bătrîni? Sigur că da, vă e frică de faptul că ei nu se mai întorc, știu prea multe de voi. Nu știți vorba poporului: „respectă-mă ca să te respect!” Păi eu pe cine să respect, dacă nu mă respectă, „măi dragă”. Așa înțelegeți democrația? dar o țară fără bătrîni pensionari nu durează mult, durează ca o „epocă de aur”.

Deșteaptă-te române pînă mai ai pîne.

Hulpuș Nicolae
— pensionar —

Împotriva Legii Nr. 5 din 1973

Unul dintre motivele care i-a făcut pe mulți să-și distrugă iluziile după Revoluție și să-și piardă speranțele a fost și menținerea legilor comuniste. Ba chiar neclintirea lor. Este vorba în special despre Legea nr. 5 din 1973 privitoare la stabilirea relațiilor între chiriași și proprietari. Mai bine zis lipsa de relații căci ce relații poți avea cu cineva care a descins în miez de noapte la poarta casei tale și în numele „unui bon de repartiție” te-a dat afară sau te-a îngheșuit în vre-un colțor al casei, pe la mansardă sau pivniță.

Ce reușită mai grozavă în viață decît să te vezi tu, un nimeni, un neisprăvit, bun de

nimic, trîntor, alcoolice sau cu alte păcate, pe nemuncite dar unealtă sau protejat al puterii, instalat în casă și locuință cum neam de neamul tău nu a fost în stare să viseze? Dar nici să merite! În virtutea căror legi „imnente” s-au făcut atîtea nedreptăți care se mențin și astăzi? Această Lege nr. 5 din 1973 es-

te o crimă și o rușine adusă democrației, care după 44 de ani de așteptare este rănită în demnitatea ei. Această lege menține și astăzi, după 44 de ani, proprietari fără proprietate în casele lor lăfăindu-se în continuare acei ce în acest răstimp s-au complăcut ca paraziții pe spatele altora, nefiind în stare să-și asigure un adăpost propriu. Mai bine zis, deliberat n-au vrut s-o facă pentru că oricine ar fi putut, neexistînd nici un fel de motivare pentru contrariul, este cunoscut că fiecare cetățean responsabil, așa cum își ia răspunderea unei căsnicii și a unor moștenitori ar trebui să-și ia răspunderea de a-și clădi o proprietate personală, fiecare după posibilitățile lui materiale.

OPINII

Numai că construcția unei case presupune pricepere, acțiune, muncă, spirit de sacrificiu, economie, talent, niște merite pe care ceaușismul le-a călcat în picioare ca pe toate celelalte. Totuși, acestea se

întîlnesc la sate unde un țărăn cu de sărac ar fi, își clădește culcușul în care doar-m liniștit și mulțumit că e a lui. La oraș planează încă lena, corupția, lipsa de responsabilitate cetățenească, exploatarea celor capabili de către incapabili. Aceștia sînt mulțumiți să stea comod și fără bătaie de cap, cu o chirie derizorie de 200 lei pe lună pentru un apartament de 3 camere, chirie menținută strict de Legea nr. 5/73, pe cînd noua lege a privatizării valorifică la 4000 lei același spațiu.

De aceea cer cu insistență abrogarea Legii nr. 5/73 și elaborarea și adoptarea unei legi care să dea dreptul proprietarilor să-și ocupe casele — case cărora astăzi le plîngi de milă din cauza stării deplorabile în care au fost aduse de chiriași protejați de sus amintita lege.

Iar dacă se pune problema că chiriași nu au unde să stea, eu dau sugestia conform proverbului „cum îți vei așterne așa vei dormi”, ca primăriile să le dea de dormit locuri în azile așa cum și-au pregătit în viață. Să se abroge Legea nr. 5/73 care încurcă procese, face pe avocați să fie nedrepti, nedînd câștig de cauză celor în drept și, ceea ce este mai important, lezează unul dintre cele mai importante principii ale democrației: proprietatea particulară.

Ileana Popa

Patinaj pe gheață și... noroi

Printre realele bucurii ale iernii se numără și patinajul. E drept că Sibiul nu dispune de un patinoar artificial acoperit, dar cît de cît are unul neacoperit și de fapt neabătut în seamă, neglijat.

Mulți părinți și bunici îi conduc pe cei mici spre acest loc pentru a le oferi câteva clipe de miracol hibernal. În mod normal toată lumea ar trebui să fie mulțumită însă

realitatea este cu totul alta. Dacă încerci venind dinspre strada Școala de Înot să te apropii de patinoar, te confrunți nu cu impedimente, ci cu pericole de-a dreptul. În zilele geroase, calea de acces se transformă într-un ghețar cristalin, tocmai bun pentru a-ți frînge gîtul, iar acum în zilele mai „moi” ale iernii totul devine un derdeluș de noroi cleios, demn de o origi-

nală carte a recordurilor. Oare cei responsabili așteaptă ca cineva să ajungă neapărat la spital sau se mulțumesc doar să ridice pe infundate de repetate plonjoane în noroi ale trecătorilor pentru că ideea de a amenaja o cale decentă de acces se pare că nu le-a venit încă... Se intenționează oare omologarea unei noi discipline olimpice?

Marius GHEORGHIU

Ne scriu cititorii

Un muncitor de rînd (așa semnează) ne scrie, furios, împotriva unor opinii (semnate cu numele) în care, cu bun simț și realism se vorbește de monarhia din România. Muncitorul „de rînd” dă „o replică” — zice el — celor ce mai vorbesc despre rege, întrebîndu-i, cu arhicunoscuta „minie proletară”: „pe cine sluiți voi?”; „în numele cărei educații vorbiți?”; „Regele Mihail? Ce tot ridicați în slăvi un individ care n-a făcut nimic demn de un conducător?” Și alte asemenea „replici” fără formă, fără fond, din care nici noi n-am prea înțeles prea bine împotriva cui și pentru cine este prolețarul minios.

I. Popa: „În noaptea de Anul Nou, cînd încercam cu toții să ne transpunem, cît de cît, în atmosfera cerută de moment și, prin autosugestie, să uităm de necazuri, rele și politici... dl. parlamentar Iorgovan a pocnit din bici (la TV) urarea: „În România s-a terminat pentru totdeauna cu monarhia”.

Ne-a liniștit... și ne-a creat bună dispoziție pentru toată noaptea(?)

În numele cui, însă, și-a dat dumnealui părerea asta? A întrebare cumva și pe alții, care formează acest popor și suferă pentru destinele lui? Cunoaște el atît de bine istoricul Monarhiei la români ca să facă asemenea pronosticuri, demne de oracolul Pitiei de la Delfi?

Întodeauna mi-am spus că după îndrăzneală, tupeu, insolentă, nerușinare ar trebui să existe un cuvînt care să le întrecă pe toate!

Ba, zicem noi: ar trebui un cuvînt care să le facă pe toate cele arătate: să tacă!

Jean Mîlcoveanu: „Cîtă bucurie a intrat în casele noastre cînd am văzut pe Moș Crăciun încărcat cu daruri, pe care le împărțea copiilor. Televizorul ne-a arătat, de asemenea, acte de caritate făcute de diferite instituții, întreprinderi sau firme particulare. Pot spune că și prin mine a trecut un fior de bucurie, amestecat cu unul de tristețe, văzînd vizitele făcute de oficialități la un cămin de copii handicapați, sau la un cămin de bătrîni...”

Se pune o singură întrebare:

re: Oare după ce a plecat Moș Crăciun cu noi cîne a rămas? Vom fi tratați în continuare cu aceeași căldură și bunăvoință, sau vom intra din nou în anonimat?...

Acceași întrebare ne-o punem și noi, dar sperăm că cei ce vor veni la putere nu vor uita bătrînii și copii!

Constantin și Paraschiva — după ce ne urează „La mulți ani” și ne spun cum și-au petrecut Sfințele sărbători în pace și bucurie și belșug — ne mai spun, însă și următoarele: „Dar e bai, că pușini sînt ca noi. Noi cei trecuți de 60 de ani știm cum era pînă în 1945, de la părinții noștri care munciau serios la pămînt și la fabrică și aveau ce le trebuia, că statul nu era ca acum atît de lacom — își ținea armata și funcționarii din monopolul tutunului, al sării și alcoolului. Aveau oamenii grajdurile pline de vite. În prezent vedeți cum e!”

Tovarășii de la București sînt niște șmecheri și mincinoși care au încurcat rău lucrurile. De aceea merge rău poporului...

La Radio și TV tot au dat slujbe și colinde, parcă în batjocură — că pe de altă parte au arătat destrăbălare și funduri goale și picioare de curve. Pe de o parte creștinește, pe de alta sfîrșitul lumii...

Și scumpetea asta care pe mulți îi duce la foame. Să-i trăznească Dumnezeu pe Roman și Stolojan. După 45 de ani de foame merge în continuare tot așa.

Apoi vin alegerile de primari. Să vedem, iară nu se trezesc oamenii ca să-i aleagă pe cei mai cinstiți și cu drag de țară? Apoi pe comunistii care au fost proști și care s-au scris în partid pentru servicii să-i iertăm, da? securității și stabili comunisti — în lagăre la canal să lucre cu zămă de oase de pește și să facă norma...

Dar n-avem ziare și-i rău fără ele, că la TV se minte E. Valer și ăla chel cu ochelari de stînge. Miticii din București...

Să scrieți mai departe adevărul!

Trăiască România Mare în pace și prosperitate!

Ce am putea să mai spunem noi în afară de: „Să tră-

ți într-un mulți ani fericiți!” doamnă Paraschiva și domnul Constantin.

I. IANCU

Doi polițiști în rondul de noapte

Un accident nefericit m-a găsit în noaptea de 5 spre 6 ianuarie la Spitalul de Urgență. Fîind în afara oricărui pericol, pe la ora 3,00 din noapte am hotărît că totuși acasă mă voi simți mai bine. Și iată-mă la ora aceea că-utînd un taximetru.

Pe Bulevardul Spitalului un ARO al Poliției oprește lîngă mine. „Ce vi s-a întîmplat, unde mergeți la ora asta?”. Le-am explicat cum stau lucrurile. „Vă deranjează să vă conduceți noi acasă?” „Nu, de ce să mă deranjeze?” — doar nu eram infractor, iar taximetrele lipseau cu desăvîrșire. „Unde lucrați?” Le-am spus. Comentarii — ei aproape de presă, eu aproape de poliție.

„Nu înțeleg, doamnă, de ce este presa așa de vehementă împotriva poliției”. „Dar nu este adevărat! Nu este împotriva Poliției, ci împotriva celor care o compromit”. „Da, dar oricum asta nu face decît rău. Are unul ceva împotriva vreunui polițist? Gata! Vine la ziar și îl toarnă: că a făcut, că a dres... Și opinia publică e pornită. Dar dacă-i fură ceva, ori dacă-i dă în cap careva vine și se tînguie și se roagă de poliști. Și noi? Noi nu trebuie să avem resentimente, să purtăm cuiva ranchiună. Acum 2 zile ne sună cineva din Tîglari, că niște bețivi fac scandal, într-un bloc. Mă duc. Un bețiv. Îl iau cu frumostul. El începe să mă injure. Se dă la mine. Ce era să fac? I-am cîrpit una și l-am băgat în dubă. Altădată, tot așa, o căruță de țigani a lovit, pe str. 9 Mai o mașină parcată. Treceam pe acolo. Ce să fac? Se trezește omul cu mașina zob, mi-am zis. Aștia erau vreo trei. Unul dintre ei tocmai ieșise din închisoare, de două luni, cu decretul de amnistiere (fusese închis pentru tentativă de omor). Eu eram singur. Am fost atacat, bineînțeles. Mi-au rupt

hainele. M-au trîntit pe jos. La început n-a intervenit nimeni. Ba, unul de pe margine m-a mai și lovit cînd eram căzut. Pe urmă a zis că din greșeală. Pînă la urmă, dacă au văzut oamenii au sărit și am reușit să-i pun răufăcătorului cătușele. Unii se plîng, se revoltă că prea îi verificăm des la serviciul circulație. Că, ce? Au făcut ceva, de-i tot controlăm? Da! dacă-l calcă unul beat copilul, ori nevasta, ori îi lovește mașina, cine-l de vină? Poliști! — că nu sînt mai severi, mai vigilenți. Sau alții, te vîd cu mașina Poliției, merg pe mijlocul drumului, tu îi atenționezi și ei ce fac? Te injură, că ești polițist. Uite, într-o zi — n-o să mă credeți — a venit la Poliție un bucureștean. Ce credeți că vroia? Să

ne mulțumească, pentru că el n-a mai întîlnit pînă acum un oraș în care să fie verificat de patru ori de patrulare de circulație. Mai sînt și din ăstia”.

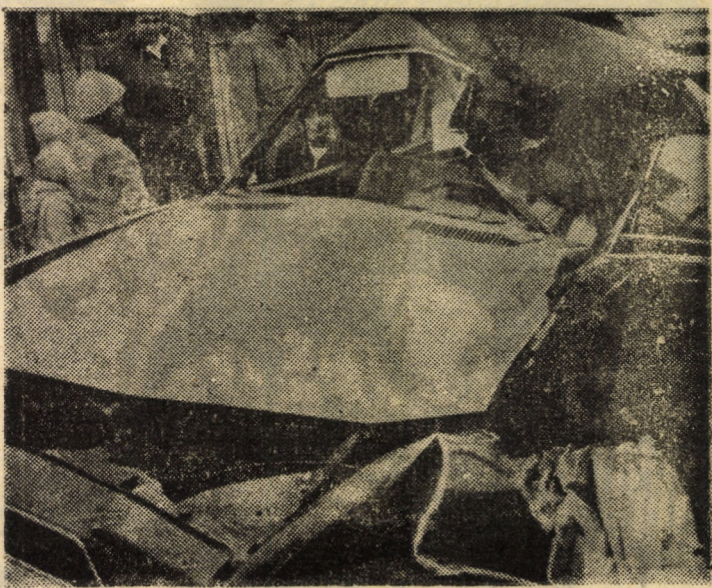
„Doamnă, știți că eu am fost de serviciu de Revelion și am și eu familie. Cui îi place, dar asta ne este meseria. Credeți că noi sîntem poliști numai în cele 8 ore de program? Sau credeți că poliștii își dau jos uniforma după cele 8 ore? Asta este. Sîntem și noi oameni”.

„Am ajuns. Sănătate stimate doamnă! Și nu-i nevoie să ne dați numele. Atît: o patru-lă de noapte. Doi polițiști”.

Doi polițiști, într-un rond de noapte.

Vă mulțumesc domnilor polițiști.

Natalia DROG

O mașină-zob. Vor venii și polițiștii!

Foto: Iulian PREDA

Libertatea presei ALEGĂTORII

După cum vă aduceți aminte în 1990, mai ales în primele luni de după Revoluție, erau cozi imense la chioșcurile de ziare și reviste. Publicațiile centrale soseau pe la orele 12—13 și se vindeau ca plina caldă. Ne fofilam de la serviciu ca să putem prinde mult rîvnite ziare. Altfel, după terminarea orelor de program nu mai aveam nici o șansă de a mai găsi publicațiile preferate. Și era pe atunci o furie a cititului că pur și simplu devorăm presa locală cît și cea de București ori Timișoara ori Cluj ori care... numai să fie bine scrisă. Era o grozavă foame de informație și de comentarii politice după prelungitul „post” impus de stăpînirea proletcultistă.

Apoi interesul cititorilor a scăzut mult. Au fost dezamăgiți de rezultatul alegerilor, greu loviți de valurile succesive ale liberalizării presei, terorizați de spectrul șomajului, descurajați de creșterile succesive ale prețurilor publicațiilor — determinate de aberantele creșteri ale prețurilor hîrtiei și manoperei tipografice. Deh, „lanțul slăbiciunilor”.

Iată că în ultima vreme dacă nu „ești pe fază” iarăși nu mai găsești ziarele și revistele preferate. Presa de opoziție sosește cu intermitențe, cu întârzieri, cu... probleme. Spre exemplu, marți 7 ianuarie am vrut să cumpăr „România liberă”. Cea de marți, bineînțeles. Nu sosise decît cea de sîmbătă — duminică, 4—5 ianuarie. Ba și pe aceea am găsit-o greu, după ce m-am preumblat pe la mai multe chioșcuri ale difuzării presei. Iar miercuri, în-

trebînd de „România liberă” de marți mi s-a oferit cea de... miercuri. În schimb, ziarul „Azi” se găsește oricînd și oriunde. Și se mai găsesc și cumpărători. E drept că nu prea mulți.

Desigur, aici nu e o treabă curată. Cineva „lucrează” presa de opoziție după cum a „lucrat” și revistele de cultură care prea se ocupau de politică (după cum le reproșa cîtorocea de la Palatul Cucuveni). Adică, erau necruțătoare cu minăriile Puterii.

De sârmana presă de opoziție din provincie ce să mai vorbim? Pe ici pe colo, abia își mai duc zilele cîteva cotidiene.

Numai că v-ați făcut calcule greșite „tovarăși” din umbra trandafirilor. Chiar dacă vom ajunge să trecem ziaarele de la prieten la prieten, chiar dacă publicațiile de opoziție vor fi aduse în stare de faliment vom continua să scriem. Vom difuza în facultăți, în școli, în fabrici manifeste dactilografiate. Vom continua să spunem adevărul. Săci oamenii nu pot trăi fără pîine, dar și nici fără a spune liber ceea ce gîndesc.

În decembrie '89 s-a murit pentru libertate. Deci și pentru libertatea presei. Iar odată dobîndită libertatea, nu mai renunțăm la ea nici în rîptul capului. Și dacă noi vom fi anihilați sau vom ceda psihic vor apare meren alții și alții care nu vor accepta să tacă, să mintă sau să scape necomentate matrapazlicurile Puterii. Indiferent care va fi ea.

Ovidiu TOMULEȚIU

(urmăre din pag. 1)

unui congres, a unei aniversări sau a unei vizite de lucru, s-a trecut la una dintre cele mai josnice modalități de atragere a electoratului. Pe lingă plătirea, integrală și nemotivată prin realizări, a salariilor, magazinele au fost invadate de o varietate ne mai înfîlîntă de mult timp de produse alimentare (majoritatea din ajutoare), care au dat oamenilor convingerea că votîndu-l pe respectivii guvernanti vor avea nu doar liniște ci și cămările pline. Faptul că buna credință le-a fost înșelată s-a resimțit dureros de către întreaga populație, apărînd sintagma amară: „trandafiri ați votat, trandafiri mîncăți”.

Cu mij de ani în urmă se știa că oferind „pîine și circ” populației se poate cîștiga cel mai ușor sprijinul acesteia. Se va mai putea oare repeta, la distanță de 2 ani, acest procedeu? Să sperăm că nu. Dacă apelurile la rațiune și gîndire logică nu au convins pe deplin atunci, există toate șansele ca suferința, mizeria, sărăcia, foamea să fie tot ațîtea argumente pentru trezirea la realitate a omului de rînd. Nu credem în soluții miraculoase, dar deteriorarea rapidă a situației economice impune intervenții imediate și energice pentru a se evita totala catastrofă ce poate avea

grave urmări în planul social. Este în interesul fiecărui alegător să-și dea votul unui candidat cu un trecut nepătat și de certă valoare profesională. Să nu uităm că în România, în acest moment, nu există politicieni de profesie (cu excepția celor de la „Ștefan Gheorghiu”, despre care știm ce pot face) iar pînă la formarea unora adevărați va trebui să ne bazăm pe cei de certă valoare.

Unii dintre candidații de astăzi vor fi conducătorii de mîine, iar ei trebuie, încă de pe acum, făcuți să înțeleagă faptul că se vor afla în serviciul populației, al celor care, prin impozitele pe care le plătesc, le asigură bugetul, pe care ei trebuie să-l folosească în interesul public. Prea mult timp funcțiile de conducere de orice fel au fost folosite pentru traficele influenței și tragerea de foloase necuvenite tocmai de către cei puși să păzească legalitatea. Chiar dacă mulți dintre alegători sînt dezgustați de realitatea cotidiană, ar fi o mare greșală să absenteze de la vot, pentru acesta este principala modalitate prin care cetățeanul își poate impune voința și, astfel, asuma un control asupra aparatului administrativ. Prezența la urne este o necesitate acută a acestui moment.

Trăinicia poporului român...

(urmăre din pag. 1)

Iar dacă Republica Moldova și-a dobîndit independența, e timpul acum ca în pregătirea Marii și Definitivei noastre Uniri să ridicăm glasurile și să rostim răsădită dorința de a-i susține pe frații noștri aflați în stăpînire ucrainiană. Ei sînt urmașii miilor de români care au fost masacrați în ziua de 1 aprilie 1940, la Fintina Albă. Atunci trupele sovietice cîmpitoare au tras cu mitralierele doborînd tărani bucovineni pentru motivul că voiau să treacă în România, îngroziți de teroarea instaurată odată cu venirea rușilor. A urmat o altă tragedie: în noaptea de 12—13 iunie 1941 au fost deportați peste 10 000 de bucovineni și trimiși în Siberia. De atunci și pînă astăzi românii aflați în teritoriile stăpînite de sovietici (căci ucrainenii cu toa-

tă independența cucerită n-au renunțat la năvaurile cîrcilor bolșevici) au fost și sînt persecutați.

Imperiul sovietic s-a destrămat. Comunitatea Statelor Independente e un fel de momie a bolșevismului. A sosit momentul ca românii din toate ținuturile cîmpite de sovietici să se reîntoarcă la matcă. Și, împreună să purcedem la reconstrucția țării devastată de „ciuma roșie”.

Dacă vom sta cu mîinile în sin, vîlcărîndu-ne fiecare pe unde ne aflăm, de ticăloșenia vieții, atunci se vor adevăra spusele lui Mihai Eminescu: „Nenorocirea cea mare care ni se poate întîmpla nu este că vom pierde și rămășița unei prețioase provincii pierdute; putem să pierdem chiar mai mult decît atîta, încrederea în trăinicia poporului român”.

Dialog cetățenesc despre... prețuri sau despre alegerile locale?

Foto: Iulian PREDA

Zăpăceala

(urmăre din pag. 1)

merire bolnăvicioasă. Tot omul vîlește să aibă glas hotărîtor în viața publică... disciplina publică încetul cu încetul se pierde și societatea intră într-un stadiu de zăpăceală”.

„Într-un asemenea stadiu de zăpăceală se află societatea română în zilele noastre”. Așa aprecia M. Eminescu starea societății la timpul său.

Apredînd însă cu luciditate situația actuală, nu trebuie să disperăm, remediul fiindu-ne dat tot de genul eminescian: „Sîntem zăpăciți: nu mai știm ce voim, ce să facem, ce să primim și ce să respingem, în cine să ne încredem, nu ne mai înțelegem și nu ne mai auzim unii pe alții; ne trebuie O IDEE care să limpezească toate capetele și să ne împereune pe toți la lucru. Să căutăm această idee și după ce vom fi aflați și oamenii capabili de a reprezenta cu pricepere și cu bună credință, fiecare dintre noi va putea să rămînă tîhnit în activitatea sa”.

Ceea ce era de demonstrat s-a spus, numai că, pentru a-

semenea idei mari trebuie un cap care să le cuprîndă, să le aplice cu bună credință, cu inima iubitoare față de semenii săi, pentru că, altfel, se „risipesc puterile” prețioase ale membrilor societății prin declanșarea luptelor intestinale.

Se pune întrebarea, care ar putea fi „ideea” menită a ne limpezi capetele, care să ne scoată din „zăpăceală” și să ne unească pe toți în opera de revigorare, de ieșire din marasmul în care ne zăbătem în prezent? În mod normal, ea, „ideea” ar trebui să apară dacă discernem între binele comun și cel egoist, după o apreciere a ce este moral și imoral în propria noastră concepție despre întemeierea societății în care vom trăi noi și urmașii noștri, după cum apreciem suferințele ascendenților noștri și a celor ce recent s-au jertfit ca să ne ofere în mod real, posibilitatea să alegem pe cei mai buni dintre cei buni, capabili să ne asigure așezarea țării pe linia de plutire, recăpătîndu-și prestigiul ce-l merita, buna stare și tîhna noastră, precum și a celor ce ne vor urma.

Ce oferiți, domnilor ?

Domnilor candidați,

Ați văzut cum arată străzile acestui oraș? Sau parcurile? Sînt pline de gunoaie. Vreți un exemplu concret? Parcul de pe str. Cîmpului, unde sibienii, cu mai puțin simț civic și mai puțin spațiu de depozitare al gunoaielor neridicate de onorabila RAGCL, au găsit o ultimă soluție. Aceleași parcuri, pline de gunoaie, nu știu la ce ar mai putea fi folosite, fiindcă mai toate leagănele, toboganele, spalierele, și cite or mai fi ele, pentru copii sînt ba răsturnate, ba rupte, ba... nu sînt.

Deci, care este oferta dumneavoastră, domnilor? Ați văzut cum arată Lacul lui Binder? Ce s-ar putea face pentru zona aceea, dacă o minte de gospodar s-ar gîndi la asta!

De cite ori ați trecut pe fosta str. 11 Iunie în ultimii trei ani? Acum, chiar dacă vreți nu se mai poate. Că acolo rămîneți.

Sau, altceva! Becuri, domnilor, becuri vor fi îndeajuns de multe pe străzi, ca să nu mai dea oamenii în „gropile democrației” cînd se-ntorc din schimbările de noapte?

Vom mîncea și noi o pîine mai albă, mai proaspătă și mai... fără coadă? Fîindcă trag nădejde că actualii candidați sînt dintre aceia care au stat la cozi la pîine, la unt, la benzină, la troleibuz și chiar la Primărie.

Vor putea oamenii să intre în cabinetele dumneavoastră — cînd veți fi aleși — fără teama de a fi reperiți, să-și spună necazurile și să iasă de acolo cu gîndul că primarul (sau consilierul) este un om bun? Vom auzi vreodată că funcționarul cutare, corupt și incompetent, a fost sancționat ori dat afară de primar?

Deci, ce ne oferiți domnilor candidați? Că multe ne-ar mai trebui...

Natalia DROC

Condamnați la ignoranță...

...pentru că n-am fost în stare să terminăm o revoluție, pentru că, iată, cu fiecare zi ce trece tot mai puțin sîntem cei care o continuăm...

...pentru că nu sîntem în stare să ne cîntim eroii...

...pentru că ne acceptăm criminalii liberi, înghițind go-goșele de fiecare zi ale guvernărilor, zîmbetele hieneilor (ah, mulțumite de pradă!), jocul de-a democrația al unor lideri politici...

...pentru că în timp ce unii mai speră într-o deșteptare a majorității, majoritatea aleargă după hrană, iar vîntătorii de „șanse” stau la pîndă...

Criza morală, economică, socială este și rezultatul ignoranței în care trăim în prezent...

Și bineînțeles că la ignoranță se răspunde cu ignoranță!

„VAE VICTIS” (Vai de cei învinși!).

ec. Lenuța GELERIU

Mica publicitate

PIERDERI

● Pierdut legitimație, eliberată de Într. Libertatea Sibiu, pe numele TRUCNEL IOANA. O declar nulă. (16)

● Pierdut legitimație de serviciu, eliberată de Într. Libertatea, pe numele STAN ELISABETA. O declar nulă. (17)

● Pierdut Buletin de Identitate, eliberat de Poliția Sibiu. (17)

VÎNZĂRI-CUMPARĂRI

● Cumpăr baterii AG 13. Informații, tel. 152 10, între orele 8—13. (MP)

● Vind urgent: Televizor „Miraj” — foarte bun; Rochii de mireasă. Din Prut. Egalizator. Informații, telefon 1 68 81, după ora 13. (19)

Societatea Comercială

„SALUBRIS” S.A. SIBIU

organizează în data de 13.01.1992, la sediul unității

din str. Valea Mare nr. 6,

licitație pentru preluarea în locație de gestiune a

WC-ului public din P-ța Gării (parc). (5)

ELICOPTERUL. Krajna 8.01

„Este necesară o anchetă care să pedepsească pe cei vinovați” — a cerut cu fermitate Cyrus Vance, personajul prezent din partea ONU de mult timp, pe suprafața iugoslavă încinsă. Pentru prima oară de la începutul războiului civil, a avut loc un act de agresiune grav: doborârea unui elicopter cu 5 observatori ONU. Se crede că autorii sînt soldați sîrbi care au deschis focul pe un culoar aerian folosit de regulă pentru aprovizionarea cu arme de croați. Comunitatea Europeană a suspendat trimiterea de observa-

tori în Iugoslavia, în timp ce ONU intenționează să trimită 10 000 de soldați. Acest act, ce reprezintă o flagrantă încălcare a acordului de încetare a focului, a avut ca urmare suspendarea din activitate a unui general-colonel, comandantul forțelor aeriene iugoslave.

DRAMA POLITICĂ DIN PATRIA LUI STALIN

Tbilisi — Marți o demonstrație în capitala Gruziei (Georgia), pro-Gamsahur ia, a fost lovită de gloanțele unor oameni înarmați. Zviad Gamsahurdia (născut 31.03.1939), liderul gruzin din oct. '90, venea pe atunci cu o platformă democratică. Ulterior a evoluat printr-o încorsetare a presei, intolerant cu minoritățile naționale din Gruzia, etichetându-și dușmanii drept agenți KGB. Atunci cînd era la putere, 21 de demonstrații antiguvernamentale, au fost masacrate la Tbilisi. Sora lui Gamsahurdia, o actriță de teatru, cu multe cunoștințe literare, apreciată în cercuri bo-

Partidul Romilor Căldărari și Nomazi SIBIU

În ziua de 08 septembrie 1991, a avut loc la Costești-Vilcea, adunarea Romilor și Festivalul Țiganilor și al Romilor din România. În cadrul acestei adunări, D-I Cioabă Ion a fost ales REGE al țiganilor, iar D-I Rădulescu Iulian a fost ales președinte al Partidului Romilor Căldărari și Nomazi.

În cadrul adunării s-a încheiat un proces-verbal, care a fost depus la Judecătoria Municipiului București, în care se arată că prin vot democratic în funcția de președinte al Partidului Romilor Căldărari și Nomazi, pe o perioadă de 4 ani, a fost ales D-I Rădulescu Iulian.

După cum se știe REGELE este APOLITIC.

Cu toate acestea, D-I Cioabă Ion, continuă să se considere președinte al Partidului Romilor Căldărari și Nomazi și încearcă să dezbină membrii acestui partid.

De fapt, Romii din România, cunosc obiceiul D-lui Cioabă Ion, de a se muta dintr-un partid în altul. Vrem să știm cît timp se mai amestecă în treburile noastre și cînd are de gînd să se decidă ce funcții și titluri de noblete îl mulțumesc.

Președinte,
IULIAN RADULESCU

RECENSĂMÎNTUL POPULAȚIEI

(urmăre din pag. 1)

bune. Oamenii sînt cooperanți, amabili, venind chiar ei în întîmpinarea recenzorilor. În acest moment la Sibiu, pentru constatarea ritmicității înregistrării se preiau de la circumscripții trei categorii de cifre. Pînă la data de 8 ianuarie a.c., ora 17,00 în oraș s-au înregistrat următoarele date: a) număr de clădiri recenzate: 2 407, din 14 696; b) număr locuințe înregistrate: 8 458, din 53 664; c) număr persoane înregistrate: 27 379, din 184 667.

Înregistrarea continuă și în zilele următoare, așteptîndu-se un ritm mai alert.

Emil PORIME

La Mirșa ce s-a făcut cu trudă, se irosește cu ușurință

Pe zi ce trece, nepăsarea ce s-a instalat în sportul românesc se simte tot mai puternic în activitatea unor asociații sportive din județul nostru. La „Carpați” Mirșa, una dintre cele mai puternice asociații sportive din județ, pînă în decembrie 1989, existau 9 secții de performanță: BOX (afiliat în anul 1976), FOTBAL (afiliat în anul 1957), HALTERE-CULTURISM (afiliat în 1982), HANDBAL (afiliat în 1978), JUDO (afiliat în 1978), RUGBY (afiliat în 1980), ȘAH (afiliat în 1979), TURISM (afiliat în 1977), VOLEI (afiliat în 1978), iar în prezent cu două secții de FOTBAL, campionat județean și HANDBAL, divizia B, se află în pragul falimentului. Baza materială compusă din echipament și material sportiv — în valoare de aproximativ 200 000 lei mai are în componență: două terenuri de fotbal gazonate (unul cu tribună de beton cu 4000 locuri, în care s-au investit aproape 20 000 000 lei), un teren de antrenament — fotbal cu zgură, un teren de volei cu zgură în care s-au investit aproape 15 000 000 lei. Întreaga bază sportivă enumerată se degradează pe zi ce

trece, nepăsarea factorilor de decizie din cadrul uzinei, duc la aruncarea pe „apa simbetiei” a unor bunuri care au fost făcute cu multă trudă. Din decembrie 1989, nimeni nu se mai interesează, deși au fost făcute numeroase apeluri către Consiliul de Administrație al uzinei, cît și ulterior no-

turismul, judo, rugby, șah, volei, turism, care au dispărut pe parcurs, iar fotbalul și handbalul pînă în prezent. O bază sportivă pe care mulți și-au dorit-o se degradează pe zi ce trece, este lăsată în paragină, iar milioanele investite se duc pe „apa simbetiei”, nepreocupînd pe nimeni.

„Vă rugăm a decide asupra acestei situații, deoarece avem obligativitatea de a ne prezenta la locurile de muncă la societățile din care facem parte, ne punem însă întrebarea cîl predăm, deoarece pînă în prezent n-am găsit pe nimeni, care să ne dea o soluție prin care să fie salvată această investiție care cu trecerea timpului se degradează”. Am redat acest fragment dintr-un apel al conducerii asociației amintite, cu gîndul că poate va fi auzit de cei îndreptățiți a lua măsuri și decide asupra unor lucruri făcute cu trudă și care se irosează cu ușurință.

Marcel BALOMIR

Sport... Sport...

ilor secții înființate, de la care s-au obținut promisiuni, dar nimic concret.

Solicitările pentru sprijin de menținerea bazelor sportive și a activităților au fost făcute și de către Ministerul Sporturilor, Liga Sindicatelor din România, Primăria Orașului Avrig, dar rezultatele au fost nule.

Și totuși din rezervele care au mai existat, drămuite la maximum s-a reușit, ca după decembrie 1989 să-și mai continue activitatea parțial: boxul, cul-

Redactor șef: TRAIAN SUCIU

PROGRAM

VINERI, 10 ianuarie 1992

Film: 10,30 Film artistic: „Duna de nisip” (URSS, 1990). 20,45 „Tanamera — Leul din Singapore. (3).

Muzică: 11,50 Super Channel: videoclipuri; 16,00 Muzica pentru toți: Dialog cu iubitorii muzicii ușoare. 23,30 Top 10: Phoenix live (III). Concertul susținut la București cu ocazia turneului Dakino tour.

Sport: 20,35.

SIMBATA, 11 ianuarie 1992

Film: 20,35 Film serial: „Caracatița” (III, 6) 23,45 Film artistic: „Blanche și întinericul” (Canada, 1989).

Muzică: 14,10 Tele-club. 18,00 Topul primelor audii 1992; 19,00 Melodii îndrăgite — muzică populară. 22,10 Unora le place... hazul! (II). 1,15 Video-discotecă.

Știință: 17,00 Itinerarii: „Drumul mătășii (13). 19,15 Teleenciclopedia.

Sport: 21,40 Săptămîna sportivă.

DUMINICĂ, 12 ianuarie 1992

Film: 10,20 Film serial pentru copii: „Arabella” (2). 18,10 „Captain Power. 19,10 Film serial: „Dallas” (91). 20,35 Film artistic: „Mircea” (România, 1989).

Muzică: 13,30 Joc și cîntec românesc, cu Ansamblul folcloric „Cununa Carpaților” al Centrului Național de Cultură „Tinerimea Română” din București. 14,30 Video-magazin.

Știință: 14,10 Atlas. 18,10 Știință și imaginație.

Sport: 23,00 Duminica sportivă.